

Thánh Perpétua và Fecilia, Tử đạo (Thế kỷ III)

Ngày 07-03

Perpétua và Phêlixita, cùng với các bạn chịu chết với các Ngài năm 203 tại Carthage, là những khuôn mặt sống động đặc biệt trong số các thánh tử đạo vào các thế kỷ đầu. Chúng ta có được những tường thuật chính xác về cuộc tử đạo của các Ngài nhờ vào tài liệu đương thời, bao gồm những nhật ký của chính thánh Perpétua, một trang sử của vị tử đạo khác và một câu chuyện do nhân chứng đầu tiên, có lẽ là Tertulianô viết lại.

Dưới cuộc bách hại của Septimô Sêvêrô. Một phụ nữ trẻ thuộc gia đình danh giá tên là Vibia Perpétua đã bị bắt cùng với hai thanh niên là Saturnunô và Secundô, với hai người nô lệ là Revecatô và Phêlicitê. Tất cả đều đang học với một giáo dân tên là Saturô. Thấy các học viên của mình bị bắt, Saturô cũng tự nộp mình để khỏi phải xa lìa họ.

Cha của Perpétua là một người thờ ngẫu tượng nài nỉ con mình trung thành với ngoại giáo. nhưng chỉ vào một cái bình, thánh nữ trả lời:

– Thưa cha, người ta có thể gọi vật này bằng cái tên nào khác hơn là cái bình không? Đối với con cũng vậy con không thể cho mình một cái tên nào khác ngoài danh hiệu là Kitô hữu.

Người cha liền lao vào con như muốn móc mắt và ông đánh đập Perpétua tàn nhẫn. Rồi ông rút lui. Nhiều ngày sau thánh nữ không gặp lại ông. Trong những ngày đó Perpétua cùng với các bạn còn đang dự tòng đã được rửa tội.

Khi người ta dìm vào nước, thánh nữ đã chỉ nguyện xin một lời này là: được sức mạnh để chịu đựng nên các đau khổ của cuộc tử đạo. Bây giờ họ bị dồn chung vào một phòng chật hẹp tối om. Đút lót tiền bạc, họ được rộng rãi hơn một chút, Perpétua mẹ của một đứa bé còn đang bú đã phải đau khổ nhiều vì xa con. Đứa bé kiệt sức. Người ta trả nó lại cho mẹ và người mẹ vui sướng quên hết mọi đau đớn. Ngục tù đã trở nên cung điện đối với Ngài. Các thi kiến thánh nữ được thấy, an ủi Ngài nhiều và nâng cao niềm hy vọng của Ngài ngay khi còn ở trần gian này.

Người ta biết rằng: các tù nhân sắp bị xét xử. Người cha của Perpétua thất vọng. Ông đến thăm con gái mình và thốt ra những lời van xin nghe muốn đứt ruột:

– Con ơi, hãy thương mái tóc bạc của cha, hãy thương cha. Hãy nhớ tới đôi tay cha đây đã dưỡng nuôi con. Hãy tưởng tượng tới mẹ con, anh em con, con của con nữa, không có con nó sống sao được. Bỏ đi con, điều dốc quyết làm cho chúng ta mất tất cả.

Tất cả điều này thật là độc dữ đối với Perpétua. Thánh nữ nói:

– Thưa cha, tại tòa án sẽ xảy ra điều Chúa muốn, bởi vì chúng ta không thuộc về mình.

Người cha còn cho người đem đứa trẻ tới năn nỉ lần nữa:

– Hãy thương đến con của con.

Trong khi đó các tù nhân tuyên bố rằng họ đều sẵn sàng hy sinh tất cả cho Thiên Chúa. Họ bị giải tới nhà tù gần hí trường, Perpétua đã cầu nguyện ngày đêm cho một người em chết vì ung thư. Trong một thị kiến Ngài đã thấy nó trong một nơi tối tăm, bây giờ lên một nơi ngập đầy ánh sáng.

Phêlicitê hạ sinh một đứa con trai. Khi Ngài rên xiết vì đau đớn, một người lính gác ngục chế nhạo người rằng:

– Nếu không chịu nổi đau đớn lúc này, làm sao cô chịu nổi các thú dữ?

Phêlicitê trả lời:

– Hôm nay tôi khổ vì tôi nhưng khi tôi chết vì đạo, sẽ có một người khác trong tôi chịu khổ cho tôi, bởi vì tôi chịu cực khổ vì Ngài.

Trong khi chờ đợi cái chết độc dữ đã được dành sẵn, các tù nhân vẫn giữ được cái tính hài hước lành mạnh và vui tươi của họ, thánh Perpétua nói:

– Còn sống chúng ta luôn vui tươi, trong cuộc sống khác, chúng ta sẽ hân hoan mãi.

Ngày vui chơi đến, họ phải diễn trò cho thiên hạ. Người cha của Perpêtua tàn héo vì sầu muộn, nhưng thánh nữ luôn có thị kiến. Khi các thánh tử đạo tiến vào hí trường, các Ngài tỏ vẻ vui tươi phấn khởi. Perpêtua thì ca hát. Trước mặt dân chúng, Ngài đã trả lời quan tòa:

– Ngài xét xử chúng tôi, nhưng Thiên Chúa xét xử Ngài.

Quan tòa truyền đánh đòn các Ngài, nhưng các Ngài lại cảm thấy hạnh phúc vì được giống Chúa Kitô thầy mình. Thú dữ được thả ra, những người trẻ bị cắn xé, Perpêtua và Phêlicitê bị lột áo. Các Ngài đòi lại và người ta chấp nhận cho các Ngài đặc ân này. Các Ngài bị gói vào trong một cái lưới. Một con bò cái hung hãn xông vào Perpêtua, hất tung Ngài lên trời, rớt xuống đất Ngài vẫn còn sống và Ngài cúi nhìn người nữ tì Phêlicitê của mình đang nằm sõng sượt trên mặt đất, và giúp nàng chỗi dậy. Dân chúng trong một lúc hết hung hăng đã xin trả tự do cho các vị tử đạo. Perpêtua tin rằng: mình vừa thức dậy từ một cơn mơ. Phải thấy những vết thương đã chịu, Ngài mới tin là sự thật, Ngài nói với Rusticus và em mình rằng:

– Hãy vững tin, đừng kinh ngạc vì những đau khổ của chúng tôi.

Đám dân chúng dễ bị khích động và thất thường lại đòi giết những người này. Ngài hôn chúc bình an và đưa thân cho lý hình. Người phải giết Perpêtua run rẩy, lưới gươm của anh ta trật đường, làm bị thương bên sườn Ngài. Chính Perpêtua phải hướng dẫn tay của lý hình và giúp đỡ để hấn đẩy mũi giáo vào cổ họng mình.